

- прибуток від кожного підприємства (проекту) виражається в однакових умовних одиницях;
- сумарний прибуток дорівнює сумі прибутків, отриманих від кожного підприємства (проекту).

Проте дана постановка є спрощеною моделлю реального процесу розподілу інвестицій, і в "чистому" вигляді не зустрічається, оскільки не враховує деякі чинники, а саме: 1) наявність "неформальних" критеріїв, тобто тих, які неможливо виміряти кількісно, у зв'язку з чим проекти можуть мати різний пріоритет; 2) рівень ризику проектів.

У зв'язку з необхідністю врахування рівня ризику при формуванні інвестиційного портфеля з'явилося стохастичне динамічне програмування, яке має справу з імовірнісними величинами. Воно широко застосовується в керуванні ризиковими фінансовими інвестиціями.

Список літератури: 1. Исследование операций в экономике: учеб. пособие для вузов / *Н.Ш. Кремер, Б.А. Путко, И.М. Тришин, М.Н. Фридман.* – М.: ЮНИТИ, 2006. – 407 с. 2. *Кутковецький В.Я.* Дослідження операцій: навч. посібник. – К.: „Видавничий дім „Професіонал”, 2004. – 350 с. 3. *Боровік О.В., Боровік Л.В.* Дослідження операцій в економіці: навч. посібник. – К.: Центр навчальної літератури, 2007. – 424 с. 4. Динамическое программирование в экономических задачах с применением системы MATLAB / *Н.П. Визгунов.* – Н.Новгород: ННГУ, 2006. – 48 с. 5. *Hamdy A. Taha.* Operations Research: An Introduction, Prentice Hall; 8th. Edition, 2006. – 838 p.

Т.О. ЄРШОВА, маг., НТУ «ХП», Харків

ДОСЛІДЖЕННЯ ІСНУЮЧИХ МЕТОДІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

В умовах трансформаційної економіки України інноваційна діяльність виступає рушійною силою відновлення розвитку, освоєння і випуску нової конкурентоспроможної продукції, проникнення на світові ринки товарів і послуг. Для достатньо повного та сталого інноваційного розвитку підприємства досить важливим є вибір методів організації інноваційного процесу.

Досвід зарубіжних фірм свідчить, що інноваційний процес може бути організований на основі таких методів:

- традиційної послідовної організації робіт;
- паралельної організації робіт;
- інтегральної організації робіт;
- організації роботи «змішаних бригад».

Розглянемо ці методи більш детально.

Першим методом є традиційна послідовна організація робіт. У разі послідовної організації робіт інноваційний процес здійснюється по черзі в різних функціональних підрозділах фірми. Після завершення роботи в черговому підрозділі передбачається прийняття одного з двох рішень: продовжувати чи зупинити здійснення проекту створення нового продукту. За умови такої організації початок роботи в наступному підрозділі прямо залежить, з одного боку, від завершення роботи в попередньому підрозділі, а з іншого — від прийняття керівником фірми позитивного рішення.

Послідовна організація робіт має такі переваги:

- обмежує фінансовий ризик, пов'язаний з розробкою інноваційного процесу, тому що інвестування розробки програми на кожному етапі відновлюється лише після повторної його оцінки і відповідного рішення керівника фірми;
- спрощується контроль за ходом робіт, які на кожному етапі відносяться до подібного виду діяльності і проводяться у відповідному підрозділі.

Недоліком послідовної організації є тривалість роботи над створенням інновації. Загальна тривалість інноваційного процесу дорівнює сумі витрат часу всіма підрозділами, які були залучені до роботи, крім того, ці витрати збільшуються на час, необхідний керівництву фірми для послідовного прийняття кількох рішень.

Наступним є - паралельна організація робіт. За такої організації інноваційного процесу початок роботи не потребує завершення попереднього етапу роботи, здійснюваного в іншому підрозділі, а допускає одночасне їх

проведення. При цьому передбачається оцінка кожного етапу роботи після його закінчення і прийняття відповідно цієї оцінки рішення про продовження робіт. Порівняно з послідовною, паралельна організація робіт дає змогу скоротити тривалість інноваційного процесу, але збільшує фінансовий ризик, бо рішення приймається вже після початку наступного виду роботи.

Третім методом є інтегральна організація робіт. Такий метод дає змогу поєднувати в часі виконання усіх видів і фаз інноваційного процесу, пов'язаного зі створенням інновації. Для цього формується змішана бригада, до складу якої включають усіх необхідних фахівців, що дає можливість одночасно вирішувати всі питання розробки, синхронізувати дії з організації виробництва та після продажного обслуговування нового виробу.

До переваг інтегральної організації належать:

- скорочення термінів розробки;
- оперативне реагування на зміни, що відбуваються в середовищі;
- активне співробітництво та творча атмосфера між усіма учасниками інноваційного процесу, що забезпечує потік нових ідей.

Інтегральна організація роботи ґрунтується на децентралізації та самостійності підрозділів, що забезпечує їх високу маневреність, оперативність, гнучкість у прийнятті рішень щодо проблем з організації інноваційного процесу.

Перейдемо до розгляду останнього типу організації роботи, а саме організація роботи «змішаних бригад».

До складу змішаних бригад (команд) входять сім основних категорій учасників:

- керівники й адміністративний персонал;
- дослідники;
- генератори ідей;
- розроблювачі;
- експерти-консультанти;
- інтрапренери;

- обслуговуючий (технічний) персонал.

Створення і розробка нововведень здійснюються в умовах взаємодії всіх учасників групи, високої активності передусім генераторів ідей, дослідників, розроблювачів, консультантів (аналітиків).

О.Ю. ЛІНЬКОВА, к.е.н., доц., НТУ «ХПІ»

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

Вступ. Сучасний розвиток економіки у світі характеризується інформаційним характером, що змінює структуру господарської діяльності, систему цінностей суспільства та їх взаємозв'язок. Дане питання знаходить своє відображення в статистичних даних щодо розміру інвестування та інтенсивності появи на світовому рівні інновацій в певних галузях діяльності. За таких умов актуальним стає питання дослідження процесів трансферу технологій як на міжнародному так і на міжгалузевому рівнях.

Дослідженням проблем, пов'язаних з трансфером технологій, займається багато вітчизняних та закордонних вчених. Але відкритими залишаються питання створення певних механізмів, які б враховували як технологічний рівень суб'єктів господарювання так і державну стратегію міжнародної співпраці країни. Постановка задачі. Метою дослідження є сучасні особливості трансферу технологій. Завдання публікації – розробка теоретичних основ механізму трансферу технологій.

Методологія. Для визначення особливостей і проблем трансферу технологій потрібно визначитися з механізмів їх створення. Розробка нових технологій складається з певних стадій: розробки ідеї; доведення ідеї до технологічного рівня; комерціалізація нової технології. Якщо оцінити альтернативні варіанти інноваційного розвитку країн за шкалою вартості, то самим дешевим є варіант виконання всіх стадій в одній країні, але при цьому запорукою успіху є вільність доступу до існуючих новацій, та відкритість політики країни щодо